Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 10ης Οκτωβρίου 2019*

«Προδικαστική παραπομπή – Ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων – Άρθρο 45 ΣΛΕΕ – Εργαζόμενοι – Κανονισμός (ΕΕ) 492/2011 – Άρθρο 7, παράγραφος 1 – Μεταδιδακτορικοί senior lecturers – Περιορισμός στην προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας που έχει συμπληρωθεί σε άλλο κράτος μέλος – Σύστημα αποδοχών που συνδέει τη χορήγηση υψηλότερων αποδοχών με τη διάρκεια απασχολήσεως στον νυν εργοδότη»

Στην υπόθεση C-703/17,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Oberlandesgericht Wien (εφετείο Βιέννης, Αυστρία) με απόφαση της 7ης Δεκεμβρίου 2017, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 15 Δεκεμβρίου 2017, στο πλαίσιο της δίκης

Adelheid Krah

κατά

Universität Wien,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Arabadjiev, πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts (εισηγητή), Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του δεύτερου τμήματος, και C. Vajda, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Bobek

γραμματέας: C. Strömholm, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Ιανουαρίου 2019,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η A. Krah, εκπροσωπούμενη από τον S. Jöchtl,

– το Universität Wien, εκπροσωπούμενο από την A. Potz, Rechtsanwältin,

– η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την J. Schmoll,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους D. Martin και M. Kellerbauer,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Μαΐου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 45 ΣΛΕΕ, του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης (ΕΕ 2011, L 141, σ. 1), καθώς και των άρθρων 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Adelheid Krah και του Universität Wien (Πανεπιστημίου της Βιέννης, Αυστρία) σχετικά με τη μερική προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας την οποία συμπλήρωσε στο Universität München (Πανεπιστήμιο του Μονάχου, Γερμανία) και στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης για τον καθορισμό του ύψους των αποδοχών της.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

3 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011 ορίζει τα εξής:

«Ο εργαζόμενος υπήκοος ενός κράτους μέλους δεν δύναται στην επικράτεια των άλλων κρατών μελών να έχει, λόγω της ιθαγένειάς του, διαφορετική μεταχείριση από τους ημεδαπούς εργαζομένους, ως προς τους όρους απασχόλησης και εργασίας, ιδίως όσον αφορά την αμοιβή, την απόλυση, την επαγγελματική επανένταξη ή την επαναπασχόληση αν έχει καταστεί άνεργος.»

Το αυστριακό δίκαιο

4 Κατά το άρθρο 6 του Universitätsgesetz 2002 (νόμου του 2002 περί πανεπιστημίων, BGBl. I, 120/2002), η Rahmenkollektivvertrag für ArbeitnehmerInnen an Universitäten (συλλογική σύμβαση-πλαίσιο για τους εργαζομένους στα πανεπιστήμια), της 15ης Φεβρουαρίου 2011 (στο εξής: συλλογική σύμβαση), ισχύει για όλα τα αυστριακά πανεπιστήμια που ανήκουν σε ένωση μέλη της οποίας είναι στην παρούσα χρονική στιγμή 21 πανεπιστήμια, υπό την ιδιότητά τους ως εργοδοτών.

5 Βάσει του άρθρου 26, παράγραφος 3, και του άρθρου 48 της συλλογικής σύμβασης, όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, η A. Krah υπάγεται στη μισθολογική κατηγορία B1.

6 Το άρθρο 49, παράγραφος 3, της συλλογικής σύμβασης προβλέπει τα εξής:

«Οι ακαθάριστες μηνιαίες αποδοχές της μισθολογικής κατηγορίας B1 ανέρχονται σε 2 696,50 ευρώ.

Το ποσό αυτό αυξάνεται

a) σε 3 203,30 ευρώ, κατόπιν τριετούς απασχολήσεως. Ο χρόνος αυτός των τριών ετών μειώνεται κατά τα χρονικά διαστήματα για τα οποία αποδεικνύεται προηγούμενη σχετική απασχόληση·

b) σε 3 590,70 ευρώ κατόπιν οκταετούς απασχολήσεως στο κλιμάκιο του στοιχείου a ή για τους κατόχους διδακτορικού διπλώματος εφόσον η απόκτησή του αποτελούσε προϋπόθεση για τη σύναψη της σχέσεως εργασίας (θέση μεταδιδακτορικού επιπέδου)·

c) σε 3 978,30 ευρώ κατόπιν οκταετούς απασχολήσεως στο κλιμάκιο του στοιχείου b·

d) σε 4 186,90 ευρώ κατόπιν οκταετούς απασχολήσεως στο κλιμάκιο του στοιχείου c.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

7 Η A. Krah, Γερμανίδα υπήκοος, είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στην Ιστορία. Απασχολήθηκε επί πενταετία στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου ως εντεταλμένη διδάσκουσα.

8 Από το χειμερινό εξάμηνο του 2000/2001 εργαζόταν στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης ως εντεταλμένη διδάσκουσα.

9 Μετά την υποβολή της επί υφηγεσία διατριβής της και με απόφαση του Πανεπιστημίου της Βιέννης της 12ης Μαρτίου 2002, η A. Krah επελέγη, βάσει συμβάσεως ορισμένου χρόνου, ως senior lecturer με αντικείμενο διδασκαλίας την ιστορία. Εν συνεχεία άσκησε διδακτική δραστηριότητα επί τουλάχιστον επτά ώρες την εβδομάδα ανά εξάμηνο στο πλαίσιο συμβάσεων ορισμένου χρόνου περί ανάθεσης διδακτικών καθηκόντων.

10 Από 1ης Οκτωβρίου 2010 η A. Krah απασχολήθηκε ως μεταδιδακτορική senior lecturer υπαγόμενη στη μισθολογική κατηγορία B1, κατά την έννοια της συλλογικής σύμβασης. Η σύμβασή της, που ήταν αρχικώς ορισμένου χρόνου, παρατάθηκε, από 1ης Μαρτίου 2013, για αόριστο χρονικό διάστημα. Κατ' εφαρμογήν της συλλογικής σύμβασης, στο πλαίσιο της σύμβασης εργασίας της A. Krah δεν προσμετρήθηκε καμία περίοδος προϋπηρεσίας για τη μισθολογική κατάταξή της.

11 Ωστόσο, με την από 8 Νοεμβρίου 2011 απόφαση της πρυτανείας του Πανεπιστημίου της Βιέννης (στο εξής: απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011), το ως άνω Πανεπιστήμιο αποφάσισε να προσμετρήσει τη συναφή προϋπηρεσία των μεταδιδακτορικών senior lecturers μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών σε περίπτωση που είχαν αναλάβει καθήκοντα την 1η Οκτωβρίου 2011 ή αργότερα. Κατά την προσμέτρηση της εν λόγω συναφούς προϋπηρεσίας δεν πραγματοποιήθηκε καμία διάκριση μεταξύ προϋπηρεσίας συμπληρωθείσας στην Αυστρία και προϋπηρεσίας συμπληρωθείσας στην αλλοδαπή.

12 Ως προς την A. Krah προσμετρήθηκε προϋπηρεσία τεσσάρων ετών κατά την αναδρομική κατάταξή της με ισχύ από 1ης Οκτωβρίου 2010 και κατά συνέπεια κατετάγη στη μισθολογική κατηγορία B1 σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 49, παράγραφος 3, στοιχείο b, της συλλογικής σύμβασης, για τη δε άνοδό της στο επόμενο κλιμάκιο της μισθολογικής κατηγορίας της απαιτούνταν τέσσερα έτη υπηρεσίας.

13 Η A. Krah άσκησε ενώπιον του Arbeits- und Sozialgericht Wien (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων της Βιέννης, Αυστρία) αγωγή με την οποία ζήτησε να προσμετρηθεί το σύνολο της προϋπηρεσίας της, ήτοι οκτώμισι έτη στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και πέντε έτη στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, ούτως ώστε να καταταγεί σε υψηλότερο μισθολογικό κλιμάκιο. Συνακόλουθα, ζήτησε να υποχρεωθεί το Πανεπιστήμιο της Βιέννης να της καταβάλει το ποσό των 2 727,20 ευρώ, πλέον τόκων, ως μη καταβληθείσες αποδοχές για το διάστημα μεταξύ 13ης Ιουνίου 2014 και 13ης Αυγούστου 2015.

14 Κατόπιν απορρίψεως της αγωγής της από το Arbeits- und Sozialgericht Wien (πρωτοβάθμιο δικαστήριο εργατικών και κοινωνικών υποθέσεων της Βιέννης), η A. Krah εφεσίβαλε την απόφαση του ως άνω πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, Oberlandesgericht Wien

(εφετείου Βιέννης, Αυστρία). Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το περιεχόμενο της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας και του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, που κατοχυρώνονται από το δίκαιο της Ένωσης.

15 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Oberlandesgericht Wien (εφετείο Βιέννης) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το δίκαιο της Ένωσης, ιδίως το άρθρο 45 ΣΛΕΕ, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού [492/2011] και τα άρθρα 20 και 21 του [Χάρτη], την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση δυνάμει της οποίας η συναφής προϋπηρεσία μέλους του διδακτικού προσωπικού του Πανεπιστημίου Βιέννης, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για χρόνο απασχολήσεως στο Πανεπιστήμιο Βιέννης ή σε άλλα ημεδαπά ή αλλοδαπά πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα, προσμετράται μόνο κατά μέγιστη συνολική διάρκεια τριών ή τεσσάρων ετών;

2) Αντιβαίνει σύστημα αποδοχών, το οποίο δεν προβλέπει την πλήρη προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας, αλλά συγχρόνως συναρτά τη χορήγηση υψηλότερων αποδοχών προς τη διάρκεια της απασχολήσεως στον ίδιο εργοδότη, στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων κατά το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

16 Με το πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 45 ΣΛΕΕ, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011 καθώς και τα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται σε κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία, για τη μισθολογική κατάταξη εργαζομένου ως μεταδιδακτορικού senior lecturer στο πανεπιστήμιο, η συναφής προϋπηρεσία που έχει πραγματοποιήσει ο εργαζόμενος προσμετράται μόνο μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για προϋπηρεσία συμπληρωθείσα στο ίδιο πανεπιστήμιο ή σε άλλα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα του ίδιου ή άλλου κράτους μέλους.

17 Καταρχάς, σημειώνεται ότι το πρώτο ερώτημα παραπέμπει μεν στα άρθρα 20 και 21 του Χάρτη, πλην όμως από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι, με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να ερμηνεύσει, στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, καθώς και την έννοια του εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

18 Μολονότι είναι αληθές ότι το άρθρο 21, παράγραφος 2, του Χάρτη καθιερώνει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας, υπενθυμίζεται πάντως ότι το άρθρο 52, παράγραφος 2, του Χάρτη ορίζει ότι τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη και τα οποία αποτελούν αντικείμενο διατάξεων των Συνθηκών ασκούνται υπό τους όρους και εντός των ορίων που καθορίζονται σε αυτές. Τέτοια είναι η περίπτωση του άρθρου 21, παράγραφος 2, του Χάρτη, που αντιστοιχεί, όπως επιβεβαιώνουν οι Επεξηγήσεις σχετικά με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (ΕΕ 2007, C 303, σ. 17) που αφορούν τη διάταξη αυτή, στο άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και πρέπει να εφαρμόζεται σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 4ης Ιουλίου 2013, Gardella, C-233/12, EU:C:2013:449, σκέψη 39).

19 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 18 ΣΛΕΕ, το οποίο θέτει τη γενική αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγένειας, μπορεί να εφαρμοστεί αυτοτελώς μόνο σε καταστάσεις διεπόμενες από το δίκαιο της Ένωσης για τις οποίες η Συνθήκη ΛΕΕ δεν προβλέπει

ειδικούς κανόνες για την απαγόρευση των διακρίσεων. Στον δε τομέα της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, η αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων εφαρμόστηκε με το άρθρο 45 ΣΛΕΕ (πρβλ. απόφαση της 18ης Ιουλίου 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, σκέψεις 25 έως 27).

20 Επομένως, το πρώτο ερώτημα πρέπει να εξεταστεί μόνον υπό το πρίσμα του άρθρου 45 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011.

Επί του άρθρου 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011

21 Το άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ απαγορεύει κάθε διάκριση λόγω ιθαγένειας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών, όσον αφορά την απασχόληση, την αμοιβή και τους άλλους όρους εργασίας. Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011 αποτελεί απλώς ειδική έκφραση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων που κατοχυρώνεται στο εν λόγω άρθρο 45, παράγραφος 2, στον συγκεκριμένο τομέα των όρων απασχολήσεως και εργασίας, και πρέπει, επομένως, να ερμηνεύεται κατά τον ίδιο τρόπο με το άρθρο αυτό (αποφάσεις της 5ης Δεκεμβρίου 2013, Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, στο εξής: απόφαση SALK, EU:C:2013:799, σκέψη 23· της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 16, και της 8ης Μαΐου 2019, Österreichischer Gewerkschaftsbund, C-24/17, EU:C:2019:373, σκέψεις 68 και 69).

22 Κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία προβλέπει μερική προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας για τους σκοπούς του καθορισμού του εφαρμοστέου μισθολογικού κλιμακίου, ανήκει αναμφισβήτητα στον τομέα των όρων απασχολήσεως και εργασίας. Επομένως, η ρύθμιση αυτή εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων που παρατίθενται στην προηγούμενη σκέψη (βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις SALK, σκέψη 24, και της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 17).

23 Συναφώς, κατά πάγια νομολογία, ο διαλαμβανόμενος τόσο στο άρθρο 45 ΣΛΕΕ όσο και στο άρθρο 7 του κανονισμού 492/2011 κανόνας της ίσης μεταχείρισης απαγορεύει όχι μόνο τις εμφανείς διακρίσεις λόγω ιθαγενείας αλλά και κάθε συγκεκαλυμμένη μορφή διακρίσεως η οποία, μέσω εφαρμογής άλλων κριτηρίων διαφοροποιήσεως, καταλήγει στην πράξη στο ίδιο αποτέλεσμα (πρβλ. αποφάσεις SALK, σκέψη 25· της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 18, και της 8ης Μαΐου 2019, Österreichischer Gewerkschaftsbund, C-24/17, EU:C:2019:373, σκέψη 70).

24 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει διευκρινίσει ότι, ακόμη και αν μια διάταξη του εθνικού δικαίου εφαρμόζεται αδιακρίτως σε όλους τους εργαζόμενους, ανεξαρτήτως ιθαγένειας, πρέπει να θεωρείται ότι εισάγει εμμέσως δυσμενή διάκριση εφόσον είναι ικανή, ως εκ της φύσεώς της, να θίξει περισσότερο τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους και, συνεπώς, ενέχει τον κίνδυνο να θέσει σε δυσμενέστερη μοίρα ειδικότερα τους πρώτους, εκτός αν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη και ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό (πρβλ. αποφάσεις SALK, σκέψη 26, της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 19, και της 8ης Μαΐου 2019, Österreichischer Gewerkschaftsbund, C-24/17, EU:C:2019:373, σκέψη 71).

25 Εν προκειμένω, δυνάμει της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2011, το Πανεπιστήμιο της Βιέννης αποφάσισε να προσμετρήσει τη συναφή προϋπηρεσία των μεταδιδακτορικών senior lecturers για τη μισθολογική κατάταξή τους μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών, χωρίς να διακρίνει μεταξύ προϋπηρεσίας συμπληρωθείσας στην Αυστρία και προϋπηρεσίας συμπληρωθείσας στην αλλοδαπή.

26 Κατά τη συλλογική σύμβαση, η συναφής επαγγελματική πείρα ορίζεται ως «προηγούμενη σχετική απασχόληση», με αποτέλεσμα να εμπίπτουν στον ορισμό αυτόν όχι μόνον οι προγενέστερες δραστηριότητες που είναι ισοδύναμες ή και πανομοιότυπες προς εκείνες τις οποίες ο εργαζόμενος υποχρεούται να ασκεί στο πλαίσιο των καθηκόντων του στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης αλλά και κάθε άλλη μορφή δραστηριότητας που είναι απλώς χρήσιμη για την άσκηση των καθηκόντων αυτών, όπως είναι οι εξωπανεπιστημιακές δραστηριότητες και η πρακτική άσκηση.

27 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου επιβεβαιώθηκε, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 55 των προτάσεών του, ότι το όριο αυτό των τεσσάρων ετών ισχύει επίσης για την επαγγελματική πείρα που έχει αποκτηθεί στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης στο πλαίσιο καθηκόντων άλλων από εκείνα του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

28 Όσον αφορά την ύπαρξη ενδεχόμενης διακρίσεως αντιβαίνουσας στο άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011, επισημαίνεται ευθύς εξαρχής ότι απόφαση όπως αυτή της 8ης Νοεμβρίου 2011 εφαρμόζεται αδιακρίτως στο σύνολο των εργαζομένων που απασχολούνται από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους. Επομένως, μια τέτοια απόφαση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά διάκριση στηριζόμενη άμεσα στην ιθαγένεια.

29 Πάντως, κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη εισάγει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εργαζομένων ανάλογα με τον εργοδότη στον οποίο έχει αποκτηθεί η επαγγελματική πείρα. Ειδικότερα, από την απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 προκύπτει ότι η επαγγελματική πείρα την οποία έχει αποκτήσει εργαζόμενος ο οποίος άσκησε καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer ή ισοδύναμα καθήκοντα, σε ένα ή περισσότερα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα διαφορετικά από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης, προσμετράται για τη μισθολογική κατάταξή του, κατά τη στιγμή της πρόσληψής του από το πανεπιστήμιο αυτό, μόνο μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων ετών, έστω και αν, στην πραγματικότητα, η επαγγελματική πείρα του υπερβαίνει τα τέσσερα έτη. Επομένως, ο εργαζόμενος αυτός θα καταταγεί, κατά την ανάληψη των καθηκόντων του, σε μισθολογικό κλιμάκιο χαμηλότερο από εκείνο του εργαζομένου ο οποίος άσκησε καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης για το ίδιο συνολικά χρονικό διάστημα.

30 Η απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 θέτει σε δυσμενέστερη μοίρα το σύνολο των εργαζομένων, τόσο Αυστριακών όσο και υπηκόων άλλων κρατών μελών, οι οποίοι άσκησαν καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer ή αντίστοιχα καθήκοντα επί χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τα τέσσερα έτη, σε ένα ή περισσότερα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα διαφορετικά από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης, σε σχέση με τους εργαζομένους που άσκησαν καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer για το ίδιο συνολικά χρονικό διάστημα στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης.

31 Πάντως, προκειμένου μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εργαζομένων, ανάλογα με τον εργοδότη στον οποίο απέκτησαν την επαγγελματική πείρα που πρέπει να προσμετρηθεί, να θεωρηθεί ως εισάγουσα έμμεση διάκριση, κατά την έννοια του άρθρου 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011, πρέπει να είναι ικανή, ως εκ της φύσεώς της, να θίξει περισσότερο τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους.

32 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει όμως ότι ουδεμία ένδειξη υφίσταται ότι οι εργαζόμενοι υπήκοοι άλλων κρατών μελών που είναι υποψήφιοι για θέση μεταδιδακτορικού senior lecturer είναι σε μεγαλύτερο βαθμό πιθανό, σε σχέση με τους Αυστριακούς εργαζόμενους, να έχουν ασκήσει καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer ή ισοδύναμα καθήκοντα επί χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τα τέσσερα έτη, σε ένα ή περισσότερα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα διαφορετικά από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης. Επομένως, δεν αποδεικνύεται ότι η απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 ευνοεί ιδιαιτέρως τους Αυστριακούς εργαζομένους σε σχέση με τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών.

33 Εξάλλου, παρά τα όσα υποστηρίζει η Επιτροπή στις γραπτές παρατηρήσεις της, από τα διδάγματα της αποφάσεως SALK δεν συνάγεται ότι η απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 επάγεται έμμεση διάκριση, κατά την έννοια του άρθρου 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011.

34 Ειδικότερα, η εθνική νομοθεσία που ήταν επίμαχη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση εκείνη προέβλεπε ότι, για τον καθορισμό της ημερομηνίας από την οποία υπολογιζόταν η αρχαιότητα για την άνοδο των υπαλλήλων του Land Salzburg (ομόσπονδου κράτους του Σάλτσμπουργκ, Αυστρία) στα ανώτερα μισθολογικά κλιμάκια της κατηγορίας τους, προσμετράτο εξ ολοκλήρου ο χρόνος αδιάκοπης προϋπηρεσίας που είχαν συμπληρώσει στον ως άνω οργανισμό περιφερειακής αυτοδιοικήσεως, ενώ οποιοσδήποτε άλλος χρόνος προϋπηρεσίας προσμετράτο μόνο σε ποσοστό 60 % συνολικά. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 40 της αποφάσεως SALK, σκοπός της νομοθεσίας αυτής ήταν να καταστήσει δυνατή την κινητικότητα εντός μιας ομάδας διαφορετικών εργοδοτών που ανήκαν στον εν λόγω οργανισμό περιφερειακής αυτοδιοικήσεως, ανεξαρτήτως του αν η επαγγελματική πείρα που είχε αποκτηθεί σε έναν από τους εργοδότες της ομάδας αυτής ήταν συναφής προς τα καθήκοντα που θα ασκούνταν σε άλλον εργοδότη της εν λόγω ομάδας.

35 Στη σκέψη 28 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια τέτοια νομοθεσία ήταν ικανή να θίξει περισσότερο τους εργαζομένους που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών απ' ό,τι τους ημεδαπούς εργαζομένους, θέτοντας ειδικά τους διακινούμενους εργαζομένους σε δυσμενέστερη μοίρα, στο μέτρο που αυτοί θα είχαν πιθανότατα αποκτήσει επαγγελματική πείρα σε κράτος μέλος άλλο από την Αυστρία πριν προσληφθούν στις υπηρεσίες του ομόσπονδου κράτους του Σάλτσμπουργκ. Επομένως, η εν λόγω νομοθεσία ευνοούσε περισσότερο την κινητικότητα των ημεδαπών εργαζομένων σε σχέση με την κινητικότητα των εργαζομένων υπηκόων άλλων κρατών μελών.

36 Όπως όμως διαπιστώθηκε στη σκέψη 32 της παρούσας αποφάσεως, δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση στην υπόθεση της κύριας δίκης.

37 Κατά συνέπεια, τα διδάγματα της αποφάσεως SALK δεν έχουν εφαρμογή στην περίπτωση η οποία είναι επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης και προέκυψε από την εφαρμογή της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2011 (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 33).

38 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία εισάγει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ των εργαζομένων ανάλογα με τον εργοδότη στον οποίο απέκτησαν την επαγγελματική πείρα που προσμετράται για τη μισθολογική κατάταξή τους, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ενέχουσα έμμεση δυσμενή διάκριση εις βάρος των εργαζομένων που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών και, συνεπώς, ως αντιβαίνουσα στο άρθρο 45, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

Επί του άρθρου 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ

39 Πρέπει ακόμη να κριθεί αν κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, το οποίο απαγορεύεται από το άρθρο 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

40 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το σύνολο των διατάξεων της Συνθήκης ΛΕΕ που αφορούν την ελεύθερη κυκλοφορία των προσώπων, καθώς και οι διατάξεις του κανονισμού 492/2011, αποσκοπούν στο να διευκολυνθεί η άσκηση, από τους υπηκόους των κρατών μελών, πάσης φύσεως επαγγελματικών δραστηριοτήτων στο έδαφος της Ένωσης, και απαγορεύουν μέτρα τα οποία μπορούν να θέσουν σε δυσμενέστερη μοίρα τους υπηκόους αυτούς σε περίπτωση που επιθυμούν να ασκήσουν μισθωτή δραστηριότητα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους (αποφάσεις SALK, σκέψη 32, και της 8ης Μαΐου 2019, Österreichischer Gewerkschaftsbund, C-24/17, EU:C:2019:373, σκέψη 77).

41 Στο πλαίσιο αυτό, οι υπήκοοι των κρατών μελών έχουν, ιδίως, το δικαίωμα, το οποίο αρύονται απευθείας από τη Συνθήκη, να εγκαταλείπουν το κράτος μέλος καταγωγής τους και να μεταβαίνουν στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προκειμένου να διαμείνουν σ' αυτό και να ασκήσουν εκεί δραστηριότητα. Κατά συνέπεια, το άρθρο 45 ΣΛΕΕ απαγορεύει κάθε εθνικό μέτρο το οποίο δύναται να θίξει ή να καταστήσει λιγότερο ελκυστική την άσκηση, από τους υπηκόους της Ένωσης, της θεμελιώδους ελευθερίας που κατοχυρώνεται από το άρθρο αυτό (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, σκέψη 33).

Επί της υπάρξεως εμποδίου

42 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, δυνάμει της αποφάσεως της 8ης Νοεμβρίου 2011, η συναφής προϋπηρεσία την οποία έχει συμπληρώσει μεταδιδακτορική senior lecturer σε πανεπιστήμιο άλλο από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης δεν προσμετράται από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης για τη μισθολογική κατάταξή της παρά μόνο μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών.

43 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 26 της παρούσας αποφάσεως, στον ορισμό της συναφούς επαγγελματικής πείρας εμπίπτουν όχι μόνον οι προγενέστερες δραστηριότητες που είναι ισοδύναμες ή και πανομοιότυπες προς εκείνες τις οποίες ο εργαζόμενος υποχρεούται να ασκεί στο πλαίσιο των καθηκόντων του στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης, αλλά και κάθε άλλη μορφή δραστηριότητας που είναι απλώς χρήσιμη για την άσκηση των καθηκόντων αυτών.

44 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης δεν εγγυάται σε εργαζόμενο ότι η μετακίνηση σε κράτος μέλος άλλο από το κράτος μέλος καταγωγής του θα είναι ουδέτερη από πλευράς κοινωνικής νομοθεσίας, δεδομένου ότι μια τέτοια μετακίνηση, λαμβανομένων υπόψη των διαφορών που υπάρχουν μεταξύ των συστημάτων και των νομοθεσιών των κρατών μελών, είναι δυνατόν, αναλόγως της περιπτώσεως, να είναι περισσότερο ή λιγότερο συμφέρουσα για το οικείο πρόσωπο ως προς τέτοια ζητήματα (αποφάσεις της 18ης Ιουλίου 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, σκέψη 34, και της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 37).

45 Ειδικότερα, το άρθρο 45 ΣΛΕΕ δεν απονέμει στον εν λόγω εργαζόμενο το δικαίωμα να διατηρεί, στο κράτος μέλος υποδοχής, τους όρους εργασίας που ίσχυαν γι' αυτόν στο κράτος μέλος καταγωγής βάσει της εθνικής νομοθεσίας του εν λόγω κράτους (απόφαση της 18ης Ιουλίου 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, σκέψη 35).

46 Πράγματι, το δίκαιο της Ένωσης εγγυάται μόνον ότι οι εργαζόμενοι που ασκούν δραστηριότητα στο έδαφος κράτους μέλους άλλου από το κράτος μέλος καταγωγής τους υπόκεινται στους ίδιους όρους με τους εργαζομένους που διέπονται από την εθνική νομοθεσία του κράτους μέλους υποδοχής (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Ιανουαρίου 2019, Zyla, C-272/17, EU:C:2019:49, σκέψη 45, και της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach, C-437/17, EU:C:2019:193, σκέψη 38).

47 Πρώτον, όσον αφορά την ισοδύναμη επαγγελματική πείρα, επισημαίνεται ότι οι εργαζόμενοι υπήκοοι άλλων κρατών μελών οι οποίοι άσκησαν, επί χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τα τέσσερα έτη, τα καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer ή ισοδύναμα καθήκοντα σε ένα ή περισσότερα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα τα οποία ευρίσκονται στο κράτος μέλος καταγωγής τους αποτρέπονται από το να υποβάλουν υποψηφιότητα για θέση μεταδιδακτορικού senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και, κατά συνέπεια, να ασκήσουν το δικαίωμά τους ελεύθερης κυκλοφορίας αν, παρά το γεγονός ότι πραγματοποίησαν, κατ' ουσίαν, την ίδια εργασία στο κράτος μέλος καταγωγής τους, δεν προσμετράται κατά τον καθορισμό της μισθολογικής κατάταξής τους ολόκληρη η επαγγελματική πείρα τους.

48 Σε αντίθεση δε με την περίπτωση της εθνικής νομοθεσίας που ήταν επίμαχη στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Μαρτίου 2019, Gemeinsamer Betriebsrat EurothermenResort Bad Schallerbach (C-437/17, EU:C:2019:193), αντικείμενο της οποίας ήταν, όπως προκύπτει ειδικότερα από τη σκέψη 33 της αποφάσεως αυτής, η ανταμοιβή της πίστης του μισθωτού προς ορισμένο εργοδότη, το ότι η μερική προσμέτρηση της ισοδύναμης επαγγελματικής πείρας είναι ικανή να παρακωλύσει την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων δεν θεμελιώνεται σε ένα σύνολο υπερβολικά αβέβαιων και έμμεσων περιστάσεων.

49 Εν προκειμένω, η προσμέτρηση του συνόλου της ισοδύναμης επαγγελματικής πείρας την οποία έχουν αποκτήσει εργαζόμενοι σε πανεπιστήμιο κράτους μέλους άλλου από την Αυστρία θα είχε ως αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι υπήκοοι άλλων κρατών μελών οι οποίοι άσκησαν, επί χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τα τέσσερα έτη, τα καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer ή ισοδύναμα καθήκοντα σε ένα ή περισσότερα πανεπιστήμια ή παρόμοια ιδρύματα τα οποία ευρίσκονται στο κράτος μέλος καταγωγής να υπόκεινται, όσον αφορά τη μισθολογική κατάταξή τους, στους ίδιους όρους με τους εργαζομένους οι οποίοι ασκούν τα καθήκοντα μεταδιδακτορικού senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης για το ίδιο συνολικά χρονικό διάστημα. Επομένως, μπορεί ευλόγως να θεωρηθεί ότι πρόκειται για στοιχείο που ασκεί επιρροή στην απόφαση των εργαζομένων αυτών να υποβάλουν υποψηφιότητα για θέση μεταδιδακτορικού senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης και να εγκαταλείψουν το κράτος μέλος καταγωγής τους.

50 Δεύτερον, όσον αφορά, αντιθέτως, την προσμέτρηση του συνόλου της επαγγελματικής πείρας η οποία, χωρίς να είναι ισοδύναμη, είναι απλώς χρήσιμη για την άσκηση των καθηκόντων μεταδιδακτορικού senior lecturer, η αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, η οποία καθιερώνεται στο άρθρο 45 ΣΛΕΕ, δεν επιβάλλει τέτοια προσμέτρηση, δεδομένου ότι δεν είναι αναγκαία για να διασφαλιστεί ότι οι Αυστριακοί εργαζόμενοι και οι εργαζόμενοι που είναι υπήκοοι άλλων κρατών μελών υπόκεινται στους ίδιους όρους όσον αφορά τη μισθολογική κατάταξή τους. Ειδικότερα, η κρίση κατά την οποία ένας εργαζόμενος του οποίου ολόκληρη η ισοδύναμη επαγγελματική πείρα την οποία απέκτησε στο κράτος μέλος καταγωγής έχει ήδη προσμετρηθεί για τη μισθολογική κατάταξή του ως μεταδιδακτορικού senior lecturer στο πανεπιστήμιο άλλου κράτους μέλους θα αποτρεπόταν από το να υποβάλει υποψηφιότητα για τη θέση αυτή αν δεν προσμετρώνταν εξ ολοκλήρου κάθε άλλη μορφή επαγγελματικής πείρας την οποία απέκτησε στο κράτος μέλος καταγωγής φαίνεται να θεμελιώνεται σε σύνολο περιστάσεων οι οποίες είναι υπερβολικά αβέβαιες και έμμεσες ώστε η κατάσταση αυτή να μπορεί να θεωρηθεί εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

51 Συνεπώς, όσον αφορά τη μερική προσμέτρηση της συναφούς επαγγελματικής πείρας, η ισοδύναμη επαγγελματική πείρα πρέπει να διαφοροποιηθεί από κάθε άλλη μορφή επαγγελματικής πείρας που είναι απλώς χρήσιμη για την άσκηση των καθηκόντων του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

52 Ως εκ τούτου, αν προέκυπτε ότι η A. Krah άσκησε στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου δραστηριότητα κατ' ουσίαν ισοδύναμη με εκείνη που ασκεί ως μεταδιδακτορική senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, η μη προσμέτρηση του συνόλου της επαγγελματικής αυτής πείρας θα συνιστούσε εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία.

53 Εάν, αντιθέτως, η επαγγελματική πείρα που απέκτησε η A. Krah στο κράτος μέλος καταγωγής της δεν είναι ισοδύναμη, η μερική προσμέτρηση της πείρας αυτής από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης δεν συνιστά τέτοιο εμπόδιο.

54 Κατά συνέπεια, εφόσον, δυνάμει κανονιστικής ρύθμισης πανεπιστημίου κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη δεν προσμετράται το σύνολο της ισοδύναμης προϋπηρεσίας που έχει πραγματοποιηθεί στο κράτος μέλος καταγωγής, η ρύθμιση αυτή είναι ικανή να καταστήσει λιγότερο ελκυστική την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων, κατά παράβαση του άρθρου 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Επί της δικαιολογήσεως του εμποδίου

55 Κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη μπορεί να γίνει δεκτή μόνον αν επιδιώκει έναν από τους θεμιτούς σκοπούς που διακηρύσσονται στη Συνθήκη ΛΕΕ ή δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος. Περαιτέρω επιβάλλεται, σε μια τέτοια περίπτωση, η εφαρμογή της να είναι κατάλληλη να διασφαλίσει την υλοποίηση του επίμαχου σκοπού και να μην υπερβαίνει το αναγκαίο για την επίτευξη του σκοπού αυτού μέτρο (πρβλ., ιδίως, αποφάσεις SALK, σκέψη 36, και της 8ης Μαΐου 2019, Österreichischer Gewerkschaftsbund, C-24/17, EU:C:2019:373, σκέψη 84).

56 Συναφώς, το Πανεπιστήμιο της Βιέννης υποστηρίζει, παραπέμποντας στις σκέψεις 34 επ. της αποφάσεως της 3ης Οκτωβρίου 2006, Cadman (C-17/05, EU:C:2006:633), ότι η απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 αποσκοπεί στην επιβράβευση της κτηθείσας στον οικείο τομέα επαγγελματικής πείρας, η οποία παρέχει στον εργαζόμενο τη δυνατότητα να εκπληρώνει καλύτερα τα καθήκοντά του. Τέσσερα έτη επαγγελματικής πείρας είναι συνήθως αναγκαία για την απόκτηση των παιδαγωγικών γνώσεων που καθιστούν δυνατή τη βέλτιστη άσκηση της δραστηριότητας του μεταδιδακτορικού senior lecturer, δεδομένου ότι οι γνώσεις αυτές αποκτώνται κατά τα πρώτα έτη δραστηριότητας. Αντιθέτως, η προσμέτρηση της υπερβαίνουσας τα τέσσερα έτη επαγγελματικής πείρας δεν συνεπάγεται βελτίωση των υπηρεσιών που ζητούνται από τον εργαζόμενο.

57 Είναι αληθές ότι, στη σκέψη 34 της αποφάσεως εκείνης, το Δικαστήριο έκρινε ότι συνιστά θεμιτό σκοπό μισθολογικής πολιτικής η ανταμοιβή, ιδίως, της κτηθείσας πείρας η οποία παρέχει στον εργαζόμενο τη δυνατότητα να εκπληρώνει καλύτερα τα καθήκοντά του.

58 Συναφώς, το Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 35 της εν λόγω αποφάσεως, ότι, κατά κανόνα, η χρησιμοποίηση του κριτηρίου της αρχαιότητας είναι πρόσφορη για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού. Ειδικότερα, η αρχαιότητα συνοδεύεται από την απόκτηση πείρας, η οποία παρέχει στον εργαζόμενο τη δυνατότητα να εκπληρώνει καλύτερα τα καθήκοντά του.

59 Ωστόσο, εν προκειμένω, το Πανεπιστήμιο της Βιέννης περιορίζει σε τέσσερα έτη τον αριθμό ετών ισοδύναμης επαγγελματικής πείρας που προσμετρώνται για τη μισθολογική κατάταξη. Κατά τον τρόπο αυτό, αμφισβητεί ότι η πείρα που αποκτάται με την πάροδο του χρόνου συμβαδίζει με τη βελτίωση της ποιότητας των ζητούμενων υπηρεσιών.

60 Εξάλλου, από την ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφία προκύπτει ότι ασφαλώς οι μεταδιδακτορικοί senior lecturers του πανεπιστημίου αυτού προορίζονται κυρίως για την άσκηση διδακτικής δραστηριότητας, πλην όμως υποχρεούνται επίσης να ασκούν ερευνητικές δραστηριότητες και να αναλαμβάνουν διοικητικά καθήκοντα, ως προς τα οποία δεν υποστηρίχθηκε ότι δεν πρέπει να προσμετράται ολόκληρος ο αριθμός των ετών ισοδύναμης επαγγελματικής πείρας, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των μεταδιδακτορικών senior lecturers που απασχολούνται εξαρχής από το εν λόγω πανεπιστήμιο.

61 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι το εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων το οποίο ενέχει η απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011 δεν είναι κατάλληλο να διασφαλίσει την υλοποίηση του σκοπού που επιδιώκει η απόφαση αυτή.

62 Βάσει του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία, για τη μισθολογική κατάταξη εργαζομένου ως μεταδιδακτορικού senior lecturer στο πανεπιστήμιο αυτό, η προϋπηρεσία την οποία συμπλήρωσε ο εργαζόμενος αυτός σε άλλο κράτος μέλος προσμετράται μόνο μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών, σε περίπτωση που η προϋπηρεσία αυτή αφορά

δραστηριότητα η οποία ήταν ισοδύναμη ή και πανομοιότυπη προς εκείνη την οποία ο εν λόγω εργαζόμενος υποχρεούται να ασκήσει στο πλαίσιο των ως άνω καθηκόντων του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

63 Αντιθέτως, το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε μια τέτοια κανονιστική ρύθμιση αν η προηγουμένως ασκηθείσα σε άλλο κράτος μέλος δραστηριότητα δεν ήταν ισοδύναμη αλλά απλώς χρήσιμη για την άσκηση των εν λόγω καθηκόντων του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

64 Με το δεύτερο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 492/2011 πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι αντιτίθενται σε σύστημα αποδοχών πανεπιστημίου κράτους μέλους το οποίο δεν προβλέπει πλήρη προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας την οποία έχει συμπληρώσει εργαζόμενος σε άλλο κράτος μέλος, ενώ συνδέει τη χορήγηση υψηλότερων αποδοχών με τη διάρκεια απασχολήσεως στο πανεπιστήμιο αυτό.

65 Όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 115 των προτάσεών του, το δεύτερο αυτό ερώτημα συνδέεται με το πρώτο, εφόσον αναφέρεται επίσης στη μερική προσμέτρηση της συναφούς προϋπηρεσίας, όπως καθορίζεται από την απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2011.

66 Όπως προκύπτει από την απάντηση που δόθηκε στο πρώτο ερώτημα, εφόσον συναχθεί ότι η A. Krah άσκησε στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου δραστηριότητα η οποία ήταν, κατ' ουσίαν, ισοδύναμη προς εκείνη την οποία ασκεί ως μεταδιδακτορική senior lecturer στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης, πράγμα το οποίο εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει, η μη πλήρης προσμέτρηση της προηγούμενης αυτής επαγγελματικής πείρας θα συνιστά εμπόδιο στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

67 Πάντως, σύστημα αποδοχών το οποίο συνδέει τη χορήγηση υψηλότερων αποδοχών με τη διάρκεια απασχολήσεως στον νυν εργοδότη, όπως το καταρτισθέν, εν προκειμένω, από τη συλλογική σύμβαση, δεν συνιστά, αυτό καθαυτό, τέτοιο εμπόδιο.

68 Ειδικότερα, αν, εν προκειμένω, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει ότι το Πανεπιστήμιο της Βιέννης υποχρεούται να αναγνωρίσει το σύνολο της ισοδύναμης προϋπηρεσίας την οποία συμπλήρωσε η A. Krah στο Πανεπιστήμιο του Μονάχου, η ενδιαφερομένη θα καταταγεί στο ίδιο μισθολογικό κλιμάκιο με εκείνο που θα εφαρμοζόταν ως προς αυτήν αν είχε συμπληρώσει την ως άνω προϋπηρεσία στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης. Επομένως, ένας τέτοιος εργαζόμενος δεν τίθεται σε μειονεκτική θέση σε σχέση με άλλο μεταδιδακτορικό senior lecturer που έχει συμπληρώσει στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης προϋπηρεσία της ίδιας συνολικής διάρκειας. Αμφότεροι οι εργαζόμενοι αυτοί θα καταταγούν, κατά τον ίδιο τρόπο, σε υψηλότερο μισθολογικό κλιμάκιο βάσει της αρχαιότητάς τους, κατ' εφαρμογήν του διαλαμβανόμενου στις προηγούμενες σκέψεις συστήματος αποδοχών.

69 Επομένως, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα σε περίπτωση που, υπό το πρίσμα της απαντήσεως που παρέσχε το Δικαστήριο στο πρώτο ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει στην υπόθεση της κύριας δίκης την ύπαρξη εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

70 Αν, αντιθέτως, η A. Krah δεν απέκτησε τέτοια ισοδύναμη επαγγελματική πείρα στο κράτος μέλος καταγωγής της, η μερική προσμέτρηση, από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης, της πείρας αυτής δεν θα συνιστά τέτοιο εμπόδιο.

71 Ελλείψει τέτοιου εμποδίου, το δεύτερο ερώτημα θα αφορούσε, στην πραγματικότητα, την περίπτωση κατά την οποία μεταδιδακτορικός senior lecturer που απασχολείται από το Πανεπιστήμιο της Βιέννης αποφασίζει να εγκαταλείψει το πανεπιστήμιο αυτό προκειμένου να εργαστεί σε άλλο πανεπιστήμιο το οποίο ευρίσκεται σε κράτος μέλος άλλο από την Αυστρία, πριν επιστρέψει, μεταγενέστερα, στο Πανεπιστήμιο της Βιέννης.

72 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, όταν τα ερωτήματα που υποβάλλονται από τα εθνικά δικαστήρια αφορούν την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, το Δικαστήριο οφείλει καταρχήν να αποφαίνεται επ' αυτών, εκτός αν είναι πρόδηλο ότι με την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως επιδιώκεται στην πραγματικότητα να οδηγηθεί το Δικαστήριο να διατυπώσει συμβουλευτικές γνώμες επί γενικών ή υποθετικών ζητημάτων (απόφαση της 1ης Οκτωβρίου 2015, O, C-432/14, EU:C:2015:643, σκέψη 18 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Εάν προκύπτει ότι το υποβληθέν ερώτημα είναι προδήλως άσχετο με την επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης, το Δικαστήριο είναι υποχρεωμένο να απόσχει από την έκδοση αποφάσεως (απόφαση της 24ης Οκτωβρίου 2013, Stoilov i Ko, C-180/12, EU:C:2013:693, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

73 Εν προκειμένω, όπως επισημάνθηκε από τον γενικό εισαγγελέα στο σημείο 126 των προτάσεών του, κανένα στοιχείο της ενώπιον του Δικαστηρίου δικογραφίας δεν υποδηλώνει ότι η περίπτωση της A. Krah εμπίπτει στα όσα διαλαμβάνονται στη σκέψη 72 της παρούσας αποφάσεως. Κατά συνέπεια, η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα παρέλκει επίσης σε περίπτωση που, υπό το φως της απαντήσεως που παρεσχέθη στο πρώτο ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει την απουσία εμποδίου στην ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων.

74 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, παρέλκει η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

75 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 45, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αντιτίθεται σε κανονιστική ρύθμιση πανεπιστημίου κράτους μέλους, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, δυνάμει της οποίας, για τη μισθολογική κατάταξη εργαζομένου ως μεταδιδακτορικού senior lecturer στο πανεπιστήμιο αυτό, η προϋπηρεσία την οποία συμπλήρωσε ο εργαζόμενος αυτός σε άλλο κράτος μέλος προσμετράται μόνο μέχρι το ανώτατο όριο των τεσσάρων συνολικά ετών, σε περίπτωση που η προϋπηρεσία αυτή αφορά δραστηριότητα η οποία ήταν ισοδύναμη ή και πανομοιότυπη προς εκείνη την οποία ο εν λόγω εργαζόμενος υποχρεούται να ασκήσει στο πλαίσιο των ως άνω καθηκόντων του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

Το άρθρο 45 ΣΛΕΕ και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 492/2011 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Απριλίου 2011, που αφορά την ελεύθερη κυκλοφορία των εργαζομένων στο εσωτερικό της Ένωσης, πρέπει να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε μια τέτοια κανονιστική ρύθμιση αν η προηγουμένως ασκηθείσα στο ως άνω άλλο κράτος μέλος δραστηριότητα δεν ήταν ισοδύναμη αλλά απλώς χρήσιμη για την άσκηση των εν λόγω καθηκόντων του μεταδιδακτορικού senior lecturer.

(υπογραφές)